

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA NR. 1445

Dosar nr. 1988/1/2024

Ședința publică de la 13 martie 2025

Președinte

- Judecător
- Judecător
- Judecător
- Magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea contestației formulate de contestatoarea Deriuș Aurelia Laura, în contradictoriu cu intimatul Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, împotriva Ordinului nr. 128 din 14 august 2024, emis de procurorul-șef al Direcției Naționale Anticorupție.

La apelul nominal făcut în ședință publică, răspund contestatoarea Deriuș Aurelia Laura, personal și intimatul Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, prin consilier juridic , cu delegație atașată la dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul-asistent învederând următoarele aspecte: intimatul a formulat întâmpinare, în cuprinsul căreia nu a invocat excepții procesuale; la data de 5 februarie 2024, contestatoarea a depus o cerere de completare a contestației, aceasta fiind comunicată părții adverse.

Cu titlu prealabil, contestatoarea solicită instanței încuviințarea probei cu înscrisuri, respectiv:

– tabele cu lucrările soluționate în perioada în care a activat în cadrul Secției judiciare, pentru dovedirea propriei activități la momentul ocupării unei funcții de conducere;

– raportul de evaluare al activității profesionale, emis la data de 30 ianuarie 2023 de către Direcția Națională Anticorupție;

– referat cu solicitarea privind desemnarea unui al doilea procuror în dosarul nr. , motivat de complexitatea cauzei;

– adresele prin care au fost solicitate și restituite dosarele de urmărire penală în vederea efectuării controlului.

La interpelarea instanței, contestatoarea arată că toate înscrisurile privesc acte care emană de la intimat.

Având cuvântul, consilierul juridic al intimatului solicită respingerea probei cu înscrisuri, apreciind că probele solicitate nu sunt utile pentru soluționarea cauzei, nefiind indicată teza probatorie pentru fiecare dintre acestea.

Contestatoarea susține că probele propuse tind să demonstreze celeritatea în soluționarea dosarelor, precum și neconcordanța susținerilor intimatului cu privire la atitudinea sa în relațiile cu colegii.

Deliberând, în raport de dispozițiile art. 492 Cod procedură civilă, Înalta Curte încuviințează proba cu înscrisuri solicitată de contestatoare, un exemplar al acestora fiind comunicat, în ședință publică, și reprezentantului intimatului.

În continuare, luând act că nu există chestiuni prealabile de soluționat, în conformitate cu prevederile art. 392 Cod procedură civilă, Înalta Curte declară dezbaterile deschise și acordă cuvântul asupra contestației formulate.

Contestatoarea solicită admiterea contestației astfel cum a fost formulată.

Arată că perioada în care s-a desfășurat controlul a depășit termenul legal de 60 de zile. Susținerile părții adverse, potrivit cărora termenul de 60 de zile ar curge de la primirea și restituirea dosarelor, nu pot fi primite, întrucât o astfel de abordare ar adăuga la lege în mod nepermis și ar crea o situație diferită pentru procurorii cercetați, determinând termene distincte în funcție de activitatea concretă desfășurată. Interpretarea intimatului ar permite Comisiei de control să emită raportul de control într-un termen stabilit în mod discreționar, după examinarea și restituirea dosarelor. Mai mult, din probele depuse la dosar, rezultă că dosarele s-au aflat în posesia Comisei de control o perioadă mai mare de 60 de zile. Astfel, apreciază că perioada de 60 de zile, stabilită de lege, reprezintă un termen rezonabil în care o comisie formată din 3 procurori ar fi putut analiza activitatea prestată într-un interval de circa 11 luni. În opinia sa, analiza ar fi trebuit să vizeze toată activitatea și actele de urmărire penală efectuate și nu doar aspecte de detaliu pentru a evidenția critici și obiecțiuni.

Învederează că, deși a solicitat să fie evidențiată în cadrul raportului de control și activitatea efectuată în dosarele excluse de la verificare, nu s-a făcut nicio mențiune cu privire la dosarul nr. . Totodată, a fost ignorată perioada în care contestatoarea a desfășurat activitatea de procuror în segmentul judiciar, fiind desemnată în cauze complexe ale Direcției Naționale Anticorupție. Astfel, la stabilirea sancțiunii, nu s-a luat în considerare posibilitatea reîncadrării acesteia la Secția judiciară.

Deși o lungă perioadă de timp, capacitatea de sinteză și raționament, precum și calitatea exprimării contestatoarei au fost satisfăcătoare, Comisia de control a stabilit că, în prezent, îi lipsesc aceste caracteristici.

Mai precizează că din perioada aferentă controlului a fost exclus intervalul de timp cuprins între data de 31 decembrie 2023 și momentul declanșării controlului. În această perioadă, soluțiile de clasare și renunțare la

urmărirea penală au fost amânate prin uzanța lecturării soluțiilor anterior predării, stabilită de șeful Secției a II-a. În susținerea acestui punct de vedere, șeful Secției a II-a a arătat că soluțiile respective pot fi examinate ulterior, având în vedere că nu există suspecți sau inculpați, a căror situație juridică trebuie lămurită, nici cereri de urgentare sau tergiversare, fiind prioritare cauzele cu finalitate, în care se efectuează acte de urmărire penală. Dovada aspectelor menționate, astfel cum rezultă din raportul de control, a fost realizată prin însăși predarea soluțiilor respective în perioada imediat următoare.

Susține că modalitatea în care a fost realizată evaluarea activității desfășurate a ignorat existența aspectelor care caracterizează urmărirea penală sau orice altă activitate, stabilindu-se că, de la data emiterii unui act de urmărire penală până la îndeplinirea unui alt act, cauza a fost lăsată în nelucrare. Or, urmând acest raționament, în mod absurd, s-ar putea concluziona că, între momentul emiterii adresei prin care s-au solicitat dosarele și data emiterii raportului, Comisia de control nu a efectuat niciun fel de activitate.

Finalizează arătând că, în cuprinsul raportului de control, nu s-a făcut nicio precizare cu privire la actele de urmărire penală, care ar fi trebuit să fie efectuate de contestatoare. Contrar prevederilor legale, cu privire la plângerile penale respinse ca informale, s-a menționat în raport că nu a fost inițiată urmărirea penală *in rem*. De asemenea, în cauzele având drept obiect infracțiunea stabilită de normele art. 18¹ din Legea nr. 78/2000, până la emiterea rezultatului controlului de specialitate efectuat în baza art. 10 din Legea nr. 61/2011, nu se putea proceda la efectuarea unor acte de urmărire penală.

Intimatul, prin consilier juridic, solicită respingerea contestației formulate ca nefondată,

Cu privire la depășirea termenului legal de 60 de zile, arată că acest interval de timp vizează perioada în care trebuie efectuat controlul și nu termenul în care trebuie emis raportul. În acest sens, menționează că potrivit art. 88 alin. (6)-(10) din Legea nr. 304/2022, procedura de lucru a Comisei de control prevede termene succesive pentru fiecare etapă, respectiv, 60 de zile pentru controlul activității procurorului, 5 zile pentru contestația la raport, 10 zile pentru formularea obiecțiunilor la raport și 15 zile pentru completarea verificărilor. Prin urmare, termenul de 60 de zile este un termen de drept material în legătură cu efectuarea unei anumite proceduri și nu un termen de decădere în sensul stabilit de prevederile art. 185 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Raportat la motivul contestației privind nelegalitatea ordinului de revocare și eficiența activității, învederează că, potrivit art. 88 din Legea nr. 304/2022, prima modalitate de verificare a eficienței activității privește modalitatea de efectuare și coordonare a activității de urmărire penală. Potrivit raportului de control, în niciunul din dosarele verificate nu există un plan de anchetă sau o strategie de efectuare a urmăririi penale, care să stabilească formele infracțiunii, probele propuse, utilitatea și finalitatea acestora.

Un alt neajuns constatat prin raportul de control privește modalitatea în care a fost dispusă delegarea polițiștilor pentru efectuarea unor acte de urmărire penală, respectiv fără furnizarea unui nivel rezonabil de date necesare. Contrar prevederilor art. 286 din Codul de procedură penală, contestatoarea a dispus delegarea ofițerilor de poliție judiciară fără prezentarea faptei care face obiectul urmăririi penale și fără particularizarea unor elemente concrete care să ateste utilitatea procedurii probatoriu solicitat. Cu titlu exemplificativ, la fila 11 din raport se menționează un dosar în care s-a dispus verificarea unor tranzacții financiare, deși în dosarul respectiv nu exista nicio tranzacție financiară. Neajunsurile activității de delegare au avut ca efect punerea ofițerilor de poliție judiciară în imposibilitatea de a efectua actele de urmărire penală necesare.

La stabilirea criteriilor de evaluare a calității activității, în acord cu dispozițiile legale, comisia de control a avut în vedere măsurile și soluțiile imputabile pentru motive de nelegalitate, existente la momentul dispunerii acestora. Comisia de control a constatat deficiențe majore în ceea ce privește încadrarea juridică a faptelor. Stabilirea cadrului procesual în mod deficitar afectează în mod direct întreaga activitate de urmărire penală, întrucât încadrarea juridică conduce la stabilirea măsurilor și probelor necesare pentru desfășurarea anchetei.

Față de aspectele prezentate, rezultă în mod evident că nu au fost îndeplinite criteriile stabilite de prevederile art. 88 alin. (4) din Legea nr. 304/2022, care fac referire la calitatea redactării și motivării actelor, capacitatea de interpretare a probelor și acuratețea raționamentului.

În concluzie, solicită respingerea contestației, având în vedere că, potrivit dispozițiilor art. 88 alin. (13) din Legea nr. 304/2022, revocarea nu constituie o sancțiune disciplinară.

În conformitate cu prevederile art. 394 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte declară dezbaterile închise și reține cauza în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

Asupra contestației de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1.1. Obiectul contestației deduse judecării

Prin contestația înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal la data de 20 septembrie 2024, sub nr. 1988/1/2024, contestatoarea Deriuș Aurelia Laura, în contradictoriu cu intimatul Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, a solicitat:

- anularea Ordinului nr. 128 din 14 august 2024 al procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție și repunerea în situația anterioară emiterii acestuia;

- anularea actelor subsecvente, respectiv Hotărârea nr. 1014 din 28 august 2024 a Secției pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii (nepublicată) prin care s-a dispus continuarea activității la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 1 București (unitate de parchet de unde provine) începând cu 31 august 2024;

- plata sumelor reprezentând diferența dintre drepturile salariale stabilite potrivit noului Ordin al Procurorului General nr. 1877 din 13.09.2024 și drepturile salariale pe care le-ar fi avut ca procuror în cadrul D.N.A. începând cu data de 31 august 2024.

După prezentarea unor aspecte preliminare referitoare la activitatea avută în D.N.A. și la contextul declanșării procedurii de revocare din funcție, contestatoarea a invocat două motive de nelegalitate ale ordinului contestat, respectiv: 1. *nelegalitatea ordinului de revocare raportat la depășirea termenului legal în care se putea efectua controlul*; 2. *nelegalitatea ordinului de revocare emis fără a fi îndeplinită condiția legală privind exercitarea necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției*.

În esență, în susținerea primului motiv de nelegalitate, contestatoarea a arătat că durata controlului a depășit termenul legal, fiind emis la mult timp după momentul împlinirii termenului în care acesta trebuia finalizat potrivit legii. Astfel, controlul a fost dispus prin Ordinul din 06.03.2024 și finalizat la data de 10.06.2024 prin emiterea raportului de control.

Prin urmare, contrar dispozițiilor legii care impuneau finalizarea într-un termen de 60 de zile, raportul a fost emis după 93 de zile de la declanșarea procedurii de control, cu încălcarea dispozițiilor art. 95 alin. (2) raportat la art. 88 alin. (12) din Legea nr. 304/2022 privind organizarea judiciară.

Referitor la cel de-al doilea motiv de nelegalitate al actului administrativ, contestatoarea a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile legale privind exercitarea necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției conform dispozițiilor art. 95 alin. (1) raportate la art. 88 alin. (1) din Legea nr. 304/2022, cu modificările ulterioare, nefiind dovedită ineficiența activității de urmărire penală și nici calitatea necorespunzătoare a activității de urmărire penală.

În acest sens, contestatoarea a precizat că înțelege să valorifice (fără însă a le relua) toate explicațiile pe care le-a formulat în cererea scrisă întocmită și depusă la cabinetul procurorului – șef adjunct al D.N.A. în temeiul dispozițiilor art. 88 alin. (10) din Legea nr. 304/2022 privind organizarea judiciară. De asemenea, a mai arătat că în concordanță cu aspectele invocate în cererea scrisă menționată anterior este și conținutul Hotărârii nr. 950 din 17 iulie 2014 emisă de Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, pe care a redat-o în cuprinsul contestației.

Prin urmare, conținutul ordinului procurorului-șef D.N.A. care reiterează aspectele reținute în raport, la care mai adaugă mențiuni teoretice nepertinente, unele având caracter speculativ, nu este de natură să suplinească lipsa de fundament a aspectelor analizate și reținute în motivarea Hotărârii nr. 950 din

17 iulie 2024 de către Secția pentru procurori.

În concluzie, a apreciat că ordinul de revocare, cu procedura declanșată și desfășurată în contextul expus mai sus, nu reprezintă decât o sancțiune, aplicată fără nicio bază factuală și pentru aspectele care nu se circumscriu criteriilor stabilite de lege.

În drept, au fost invocate prevederile art. 95 alin. (2) raportat la art. 88 alin. (12) din Legea nr. 304/2022 privind organizarea judiciară, coroborate cu dispozițiile Legii nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ.

1.2. Apărările formulate în cauză

Intimatul Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție a depus la dosar întâmpinare, prin care a solicitat respingerea contestației ca neîntemeiată.

În esență, a susținut, pe de o parte, că termenul reglementat de art. 88 alin. (6) din Legea nr. 304/2022 vizează intervalul de timp în care trebuie efectuat controlul și nu termenul în care trebuia emis raportul, esențial fiind faptul că procedura de lucru a comisiei de control prevede termene succesive pentru fiecare etapă.

De asemenea, intimatul a apreciat că termenul reglementat de textul indicat supra nu este un termen de decădere, a cărui nerespectare să determine stingerea dreptului autorității sau instituției publice de a desfășura procedura în discuție.

Totodată, intimatul a învederat că, analizând punctual fiecare dintre criteriile de evaluare a eficienței activității doamnei procuror, comisia de control, prin Raportul nr. 153/C2/2024 din data de 10.06.2024, a verificat modalitatea de efectuare și de coordonare a activității de urmărire penală și a constatat că, în dosarele repartizate contestatoarei nu există un plan de anchetă sau o strategie de efectuare a urmăririi penale care să asigure organului judiciar o asumare legitimă și imparțială a demersului său de a porni o investigație într-o cauză penală cu respectarea principiului legalității.

Un alt criteriu analizat de comisia de control în verificarea dosarelor repartizate contestatoarei l-a reprezentat respectarea termenelor legale și administrative în soluționarea lucrărilor repartizate, în acest sens fiind evocate prevederile art. 58 din C.pr.pen., sens în care s-a arătat că toate dosarele repartizate contestatoarei au un interval de minim 30 de zile între data repartizării și data emiterii ordonanței, cu nerespectarea termenului stabilit de legiuitor prin textul în discuție.

Mai mult, comisia de control a constatat că, în fiecare dosar instrumentat de către reclamantă, după întocmirea unei adrese de solicitare acte, aceasta în mod repetitiv, a lăsat cauzele în nelucrare timp îndelungat, situație care a afectat activitatea de urmărire penală și a dus la imposibilitatea administrării unui probatoriu adecvat, creând posibilitatea distrugerii unor probe care impuneau urgență în administrare.

A fost subliniat faptul că, la stabilirea criteriilor de evaluare a calității activității doamnei procuror Deriuș Aurelia Laura, comisia de control a avut în vedere măsurile și soluțiile dispuse în cauzele repartizate spre instrumentare, calitatea redactării și motivării actelor, capacitatea de interpretare a probelor, calitatea exprimării, acuratețea raționamentului, capacitatea de sinteză și manifestarea rolului activ.

Totodată, a fost precizat faptul că, în mod contrar prevederilor art. 286 alin. (2) C.pr.pen., contestatoarea ar fi dispus delegarea ofițerilor de poliție judiciară fără prezentarea faptei care face obiectul urmăririi penale, iar activitățile delegate au fost definite generic, formalist, fără particularizarea unor elemente concrete de natură să ateste utilitatea procedurii probatoriu solicitat și probele vizate a fi obținute,

În opinia intimatului, Raportul comisiei de control nr.153/C2/2024 face dovada unei verificări aplicate a criteriilor de evaluare prin raportare la atribuțiile concrete ale procurorului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție care, prin activitatea desfășurată, trebuie să asigure respectarea legii și a principiilor de drept privind cercetarea penală.

1.3. Cererea de completare a contestației

În ședința publică din 05.12.2024, contestatoarea a depus la dosar, în temeiul art. 204 alin. (1) din Codul de procedură civilă, o cerere de completare a contestației.

În motivarea acesteia, a arăta că Raportul nr.153/C2/2024 din data de 10.06.2024 ar fi incomplet, întrucât nu ar evidenția și activitatea contestatoarei, ci doar inactivitatea sa, iar în Hotărârea nr. 950/17.07.2024 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii s-a reținut că analiza realizată prin Raport se rezumă doar la o parte dintre dosarele aflate în instrumentare, fără aprecierea comparativă a actelor întocmite în toate dosarele care au fost repartizate contestatoarei. În acest sens, aceasta a evocat volumul de activitate implicat de instrumentarea dosarelor nr. _____ și nr. _____ și a apreciat că raportul ar fi trebuit să conțină identificarea și enumerarea actelor de urmărire penală efectuate, mijloacele de probă administrate în perioada de referință, fără de care nu s-ar putea face o evaluare justă a volumului de muncă.

Printr-un alt set de argumente, contestatoarea a apreciat că raportul de control conține aspecte nereale raportat cu situația fiecărui dosar analizat.

Privitor la aprecierea ca deficiență a omisiunii indicării alineatului care reflectă forma vizată a infracțiunii reglementate de art.13 indice 2 din Legea nr.78/2000, contestatoarea a arătat că aceste prevederi impun doar indicarea uneia dintre cele doua teze (abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției). Doar elementul material al alin. (1) al art. 297 se referă la cauzarea unei pagube, aspect ce s-ar subînțelege, raportat la condițiile conținutului constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 13 ind.2 din Legea nr. 78/2000, în forma analizată și prin decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 26 /2021. În acest context,

contestatoarea a arătat că indiferent de aprecierea făcută de comisie (privind acuratețea încadrării juridice) nu se poate face abstracție de faptul că ordonanțele analizate sunt de începere a urmăririi penale *in rem*, aspect care nu poate avea vreun efect privind legalitatea urmăririi penale și invalidarea administrării probelor. Contestatoarea a mai învederat că menționarea ca deficiență a acestor elemente ar avea la baza o opinie personală a componentelor comisiei, fără o trimitere la practica judiciară care să vizeze invocarea lor cu efecte asupra legalității actelor de urmărire penale subsecvente, sens în care a invocat rechizitoriul întocmit în dosarul nr. 4 din data de 02 iulie 2015 al Direcției Naționale Anticorupție.

Din perspectiva conținutului ordonanțelor de delegare, contestatoarea a apreciat că mențiunile art. 286 alin. (2) C.pr.pen. nu pot fi interpretate ca având un caracter absolut, în sensul ca orice ordonanță ar trebui să conțină prezentarea faptei care face obiectul urmăririi penale. În opinia contestatoarei sunt situații în care, raportat la specificul urmăririi penale (mai ales în faza *in rem*) nu este indicat ca, în conținutul ordonanțelor să fie trecută o descriere a faptei, fiind suficientă doar o mențiune privind încadrarea juridică, o altă interpretare fiind de natură să aducă atingere principiilor ce guvernează faza de urmărire penală.

Referitor la situația reținută, contestatoarea a apreciat că aspectele prezentate ca deficiențe (caracterul general, superfluu etc.) au la baza aprecierile personale ale membrilor comisiei - fără să fie indicat în ce mod aspectele evidențiate sunt de natura a generală, de o "calitate necorespunzătoare activității de urmărire penală" sau pot constitui măsuri și soluții imputabile pentru motive de nelegalitate existente la momentul dispunerii acestora.

În continuare, contestatoarea a reiterat aspectele specifice arătate în punctul de vedere din data de 25.06.2024 cu privire la fiecare dintre cele 31 de dosare indicate în Raportul nr.153/C2/10.06.2024.

În cauză a fost *administrată proba cu înscrisuri*, solicitată de ambele părți.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra contestației

Examinând Ordinul nr. 128 din 14 august 2024 emis de procurorul-șef al Direcției Naționale Anticorupție, prin prisma criticilor de nelegalitate formulate de contestatoare, a apărărilor intimatului și față de prevederile legale incidente în materia supusă verificării, Înalta Curte va respinge prezenta contestație, apreciind că este nefondată, pentru considerentele prezentate în continuare.

2.1. Aspecte de fapt și de drept relevante

Din circumstanțele concrete ale cauzei, Înalta Curte reține că, prin cererea de chemare în judecată, contestatoarea Deriuș Aurelia Laura a investit, în principal, instanța de contencios administrativ și fiscal cu verificarea legalității Ordinului nr. 128 din 14 august 2024 al Procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție (filele 45-56 din dosar), în sprijinul acestei solicitări formulând, prin cererea completatoare depusă la data de 5 decembrie 2024 și critici față de

Raportul nr.153/C2/10.06.2024, ce a stat la baza emiterii acestuia (filele 73-86 din dosar). Petitul privind anularea actelor subsecvente, printre care și Hotărârea nr. 1014 din 28 august 2024 a Secției pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii (publicată pe pagina de internet a autorității emitente), prin care s-a luat act de Ordinul nr. 128 din 14 august 2024 și s-a dispus continuarea activității contestatoarei la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 1 București ca urmare a încetării activității în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, începând cu 31 august 2024 a fost formulat de contestatoare cu titlu de petit accesoriu, anularea acestor acte subsecvente fiind solicitată doar în raport de soluția dată petitelui principal indicat supra.

Cât privește Ordinul nr. 128 din 14 august 2024 al Procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție („Ordinul”), Înalta Curte constată că prin acesta s-a dispus revocarea contestatoarei din cadrul Direcției Naționale Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, începând cu data de 31 august 2024, urmare întocmirii, de către comisia de control, a Raportului nr.153/C2/10.06.2024 („Raportul”), prin care s-a propus, în temeiul art.95 alin. (2), coroborat cu art.88 alin. (5) din Legea nr.304/2022, sus indicata revocare.

Raportul a fost emis în aplicare Ordinului Procurorului - șef al DNA nr.21/06.03.2024, prin care s-a dispus efectuarea unui control asupra activității contestatoarei desfășurate în cadrul Biroul de combatere a infracțiunilor comise în legătură cu achizițiile publice în perioada 5.10.2022 – 31.12.2023. Efectuarea acestui control a fost propusă de Procurorul – șef al Secției de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție prin referatul nr.: 2024 din 22 februarie 2024.

Prin raport, comisia de control a constatat, în esență, că activitatea de urmărire penală desfășurată de către contestatoare în cadrul Secției de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție - Biroul de combatere a infracțiunilor comise în legătură cu achizițiile publice, în perioada verificată, nu a îndeplinit criteriile obiective privitoare la calitatea redactării actelor, la capacitatea de interpretare a probelor, la calitatea exprimării, la capacitatea de sinteză și acuratețe a raționamentului, în contextul în care s-a considerat că exigențele cu care trebuie apreciată activitatea sunt mai mari în cazul unui procuror al Direcției Naționale Anticorupție, având în vedere specificul activității de combatere a infracțiunilor de corupție, precum și rolul conferit de lege instituției.

Conform actelor dosarului (Decizia nr.437/C/2024 a comisiei de control–filele 157-158), raportul comisiei de control a fost comunicat contestatoarei la data de 11.06.2024 (aspect necontestat de aceasta), fiind stabilită data de 18.06.2024 pentru ascultarea doamnei procuror, conform cerințelor art.88 alin. (8) din Legea nr.304/2022 privind organizarea judiciară.

Din aceleași înscrisuri rezultă că, în ședință din data de 18.06.2024, în exercitarea dreptului conferit de art. 88 alin.(9) din Legea nr. 304/2022,

contestatoarea a precizat că nu este de acord cu constatările raportului și că va întocmi un punct de vedere scris cu detalierea obiecțiilor și cu prezentarea probelor în susținere, arătând, totodată, că raportul este întocmit formal și lapidar, având consemnate aspecte nereale, cum ar fi numărul de zile de concediu de odihnă efectuate în perioada supusă controlului sau că ar fi lăsat în nelucrare mai multe dosare, perioade mari de timp. Cu privire la modalitatea de încadrare juridică în privința infracțiunii prevăzute de art.13 ind.2 din Legea nr.78/2000, contestatoarea a apreciat că acuratețea încadrării juridice nu este necesară în redactarea actelor de către procuror, sub motivația că se subînțelege forma vizată a infracțiunii de abuz în serviciu, iar în opinia personală, o dispoziție procedurală a procurorului nu are caracter absolut. La data de 25.06.2024 contestatoarea a formulat în scris obiecțiuni la raportul de control.

Prin Decizia nr.437/C/2024 comisiei de control, având în vedere atât explicațiile din data de 18.06.2024, cât și obiecțiunile depuse la data de 25.06.2024, au fost respinse, ca nefondate, solicitările și obiecțiunile reclamantei formulate împotriva Raportului nr.153/C2/2024 din data de 10.06.2024.

Se mai reține că, prin Hotărârea nr. 950 din 17 iulie 2014, emisă de Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii s-a acordat aviz nefavorabil solicitării Direcției Naționale Anticorupție cu privire la emiterea unui aviz pentru revocarea din funcția de procuror în cadrul acestei structuri a doamnei procuror Aurelia Laura Deriuș.

Prin cererea de chemare în judecată, astfel cum a fost completată, contestatoarea a invocat, drept argumente principale: (a) nelegalitatea Ordinului raportat la depășirea termenului legal în care se putea efectua controlul și (b) nelegalitatea Ordinului, întrucât acesta ar fi fost emis fără a fi îndeplinită condiția legală privind exercitarea necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției.

Prevederile legale în considerarea cărora a fost emis Ordinul sunt cele reglementate de art. 95 și art. 88 alin. (2) - (13) din Legea nr.304/2022 privind organizarea judiciară.

Conform prevederilor art. 95 alin. (1) și (2) din Legea nr.304/2022:

(1) Procurorii numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție pot fi revocați prin ordin al procurorului-șef al direcției, cu avizul Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției sau în cazul aplicării uneia dintre sancțiunile disciplinare prevăzute de lege, cu excepția sancțiunii disciplinare a avertismentului.

(2) Dispozițiile art. 88 alin. (2) - (13) sunt aplicabile în mod corespunzător.

Prevederile art. 88 alin. (2) - (13) din Legea nr.304/2022 dispun astfel:

(2) Prin exercitarea necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției se înțelege: ineficiența sau calitatea necorespunzătoare a activității de urmărire

penală, a activității privind participarea în ședințele de judecată sau a activității desfășurate în alte sectoare, comportamentul necorespunzător în relația cu procurorii și judecătorii, personalul auxiliar de specialitate, justițiabilii și alte persoane implicate în procesul penal, cu alte instituții și persoane.

(3) Eficiența activității se va stabili în funcție de: modalitatea de efectuare și coordonare a activității de urmărire penală, operativitatea motivării căilor de atac declarate, termenele legale și administrative în care se soluționează lucrările repartizate.

(4) Calitatea activității se va stabili în funcție de: măsurile și soluțiile imputabile pentru motive de nelegalitate existente la momentul dispunerii acestora; căile de atac admise părților pentru motive de nelegalitate în cauzele în care procurorul nu a exercitat calea de atac; situațiile în care procurorul nu a declarat, din motive imputabile, calea de atac sau calea de atac a fost retrasă din motive imputabile ori, din aceleași motive, aceasta a fost respinsă; calitatea redactării și motivării actelor; capacitatea de interpretare a probelor; calitatea exprimării, acuratețea raționamentului și capacitatea de sinteză; manifestarea rolului activ și calitatea concluziilor susținute în ședințele de judecată.

(5) Ori de câte ori există date sau indicii privind exercitarea necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției, procurorul-șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism dispune efectuarea unui control de către o comisie alcătuită din procurori anume desemnați, dintre care cel puțin unul cu funcție de conducere.”

(6) Durata controlului nu poate depăși 60 de zile de la data la care a fost dispus. Aspectele constatate în urma controlului vor fi consemnate într-un raport care se va comunica procurorului vizat.

(7) Procurorul are dreptul de a consulta raportul prevăzut la alin. (6), în termen de 5 zile de la comunicarea acestuia.

(8) După expirarea termenului prevăzut la alin. (7), comisia procedează la ascultarea procurorului vizat. Refuzul de a face declarații sau de a se prezenta la audiere se constată prin proces-verbal.

(9) Cu ocazia ascultării sale sau printr-o cerere separată, formulată în termen de cel mult 10 zile de la data comunicării raportului, procurorul poate propune probe și formula obiecții împotriva constatărilor și concluziilor raportului. Comisia dispune motivat asupra solicitărilor sau obiecțiilor procurorului și, după caz, completează verificările în cel mult 15 zile.

(10) Raportul comisiei este înaintat procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism. Procurorul-șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism poate dispune motivat, o singură dată, completarea verificărilor. Completarea se efectuează de comisie în termen de cel mult 10 zile de la data când a fost dispusă.

(11) Pe baza raportului și a probelor administrate, procurorul-șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism solicită Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii emiterea avizului pentru revocarea procurorului. În vederea emiterii avizului, membrii secției examinează întregul material rezultat în urma controlului, inclusiv obiecțiile sau punctul de vedere al procurorului. În vederea emiterii avizului, secția procedează la audierea procurorului vizat. Neemiterea avizului în termen de 30 de zile de la data solicitării nu împiedică continuarea procedurii de revocare.

(12) Ordinul de revocare emis de procurorul-șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism poate fi atacat de procurorul vizat la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit legii, în termen de 30 de zile de la comunicare, fără parcurgerea procedurii plângerii prealabile prevăzute de lege. Hotărârea pronunțată este definitivă.

(13) Revocarea din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism nu constituie sancțiune disciplinară.

În raport de aceste reperi normative, Înalta Curte găsește nefondat primul set de critici aduse de contestatoare actului administrativ atacat, câtă vreme prin teza a II-a a alin. (6) al art. 88 din Legea nr.304/2022 s-a statuat expres faptul că unul dintre rolurile raportului este cel de a *consemna aspectele constatate în urma controlului*. Din aceste prevederi rezultă că efectuarea controlului și consemnarea aspectelor constatate în raport reprezintă două etape *distincte*, dar subsecvente, ale procedurii prealabile emiterii ordinului de revocare a procurorilor numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție.

În atare context, data emiterii raportului (10.06.2024) nu reprezintă un reper în verificarea duratei controlului, întrucât aceasta se poziționează, pe axa temporală, ulterior efectuării controlului.

Din examinarea actelor dosarului rezultă că momentul demarării controlului a fost cel al emiterii Ordinului procurorului - șef al DNA nr.21 din 06.03.2024, prin care a fost numită comisia de control și s-a dispus efectuarea controlului asupra activității contestatoarei desfășurate în perioada 05.10.2022 - 31.12.2023. Totodată, din cuprinsul raportului rezultă că studierea și analizarea dosarelor aflate în lucru la contestatoare sau soluționate de către aceasta în perioada de referință s-au derulat în intervalul 18.03.2024 - 08.04.2024. Data restituirii dosarelor verificate către procuror nu prezintă relevanță în planul determinării duratei controlului, câtă vreme și aceasta este poziționată temporal tot ulterior momentului finalizării acestuia. De asemenea, afirmațiile contestatoarei conform cărora 7 dintre dosarele inițial verificate au fost solicitate din nou în perioada 05.06.2024 - 10.06.2024 nu sunt suficiente spre a dovedi faptul că o atare solicitare a dosarelor ar fi fost una în legătură cu controlul efectuat în executarea Ordinului Procurorului - șef al DNA nr.21/06.03.2024.

În acest context se reține că perioada cuprinsă între data de 06.03.2024 și data de 08.04.2024, în care s-a derulat controlul, respectă termenul de 60 de zile reglementat de art. 88 alin. (6) din Legea nr.304/2022, astfel încât, în raport exclusiv de durata controlului, Înalta Curte găsește nefondate criticile contestatoarei ce vizează acest aspect, nemaifiind necesară analiza consecințelor pe care o potențială depășire a acestui termen le-ar produce.

În continuare, examinând setul de critici prin care contestatoarea susține teza neîndeplinirii condiției privind exercitarea necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției, Înalta Curte reamintește că, potrivit art. 8 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, *„Persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale. De asemenea se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim. (...)”*

Din contextul prevederilor art. 95 și art.88 alin. (2) – (5) din Legea nr.304/2022 citate mai sus, rezultă că legiuitorul a plasat demersul de revocare a procurorilor numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție în sfera de competență a procurorului-șef al direcției, conferind acestuia, urmare parcurgerii procedurii de efectuare a unui control de către o comisie alcătuită din procurori anume desemnați și care consemnează aspectele constatate într-un raport, o marjă de apreciere, ce trebuie, însă, exercitată în limite de legalitate, ea devenind ilegală atunci când este excesivă în raport cu finalitatea acțiunii administrative.

Contrar celor afirmate de contestatoare, Înalta Curte reține că, în considerarea criteriilor de evaluare a raportului legalitate – oportunitate, autoritatea publică emitentă nu a acționat discreționar, cu exces de putere, atunci când a apreciat oportun să stabilească faptul că sunt întrunite condițiile art. 95 alin. (1) din Legea nr.304/2022 pentru a se dispune revocarea contestatoarei din cadrul Direcției Naționale Anticorupție.

Se reține că, prin art. 2 lit. n) din Legea nr.554/2004 excesul de putere a fost definit ca fiind exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor.

Marja lăsată la libera apreciere a unei autorități, ce se subsumează noțiunii de putere discreționară, reprezintă un drept al administrației publice aferent exercitării activității sale, în virtutea căruia aceasta poate recurge la orice

mijloc de acțiune în limitele competenței sale stabilite legal și poate alege între mai multe soluții posibile, pe cele pe care le consideră eficiente pentru satisfacerea interesului public general și realizarea scopului legii.

În acest sens, Înalta Curte arată că, deși instanța de contencios administrativ se poate pronunța asupra legalității unui act administrativ și prin prisma aspectelor de oportunitate (privite, însă, doar ca dimensiune a legalității), aceasta poate interveni în dreptul de apreciere al autorității publice doar sub aspectul limitării puterii discreționare atunci când se demonstrează, de către persoana interesată, că aceasta a fost uzitată abuziv, fără justificare legală.

În planul examinării sus indicatelor elemente, ceea ce instanța de contencios administrativ și fiscal verifică nu este dacă măsură adoptată era singura sau cea mai adecvată posibil, ci doar dacă aceasta are un caracter vădit inadecvat.

Prin Ordin măsura revocării contestatoarei a fost dispusă prin reținerea incidenței primei ipoteze dintre cele două reglementate de art. 95 alin. (1) din Legea nr.304/2022 în care procurorii numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție pot fi revocați, mai precis exercitarea necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției, fără a fi valorificate și aspectele din cuprinsul raportului referitoare la comportamentul doamnei procuror în colectivitate.

Analiza Ordinului relevă evocarea în principal, a următoarelor aspecte:

- *Din perspectiva calității:* lipsa standardului adecvat în descrierea situației de fapt/ descrierea faptei în cuprinsul ordonanțelor de începere a urmăririi penale in rem, lipsa standardului de calitate impus de activitatea specifică Direcției Naționale Anticorupție în planul calității exprimării, acurateței raționamentului și capacității de sinteză;

- *Din perspectiva eficienței* activității de urmărire penală:

- deficiențe în întocmirea ordonanțelor de delegare a polițiștilor, sub aspectul prezentării situației de fapt și a modului de stabilire a obiectului delegării, al indicării concrete a actului de urmărire penală solicitat a fi efectuat prin delegare, al furnizării unui nivel minim de date necesare administrării respectivului procedeu probatoriu, termenului, polițistului căruia i se solicită efectuarea de acte de urmărire penală prin ordonanță;

- delegările polițiștilor nu au avut caracter aplicat pe fiecare cauză în parte, cu stabilirea, în concret, a măsurilor ce se impun;

- lipsa unei minime expertize în elaborarea și punerea în executare a planului de anchetă;

- neîndemânare în utilizarea procedurilor probatorii pertinente în raport cu specificul cauzei pentru obținerea probelor necesare, îndeosebi a metodelor speciale de supraveghere sau cercetare;

- lăsarea în nelucrare a cauzelor pentru perioade mari de timp de peste 1 an de zile;

- lipsa rolului activ în activitatea de urmărire penală proprie, constatându-se că, în dosarele repartizate contestatoarei, nu se regăsesc probe

administrare nemijlocit de către aceasta, ci se preferă delegarea organelor de poliție, excepție făcând un dosar în care urmărirea penală este efectuată împreună cu un alt procuror;

- întârzierea examinării conformității actului de sesizare după înregistrarea actului de sesizare în registrul R4 și dispunerea începerii urmăririi penale în rem după perioade nejustificate de timp, de 4 luni, de 6 luni și chiar 1 an și 4 luni.

Examinând atât aspectele învederate în Ordin cât și criticile aduse acestuia de contestatoare, Înalta Curte nu poate reține alegațiile acesteia din urmă, prin care se afirmă, în esență, că Ordinul nu ar avea un caracter echilibrat, logic, corect și bazat pe lege/normă, în contextul în care sus indicatul act administrativ întrunește parametrii de legalitate, modul de aplicare a prevederilor art.88 alin. (3) și (4) din Legea nr.303/2022 în raport de situația de fapt nefiind unul vădit inadecvat.

Contestatoarea a adus prin cererea de chemare în judecată, astfel cum a fost aceasta completată, critici actului prealabil reprezentant de Raport, pe care Înalta Curte le găsește, însă, nefondate. Deși este adevărat că prin Hotărârea nr. 950 din 17 iulie 2014, emisă de Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a acordat aviz nefavorabil solicitării Direcției Naționale Anticorupție cu privire la revocarea din funcția de procuror în cadrul acestei structuri a contestatoarei, s-a arătat că, referitor la exercitarea rolului activ al procurorului, analiza comisiei s-ar fi rezumat doar la o parte dintre dosarele aflate în instrumentare, fără aprecierea comparativă a actelor întocmite în toate dosarele care au fost repartizate contestatoarei, Înalta Curte apreciază că aceste aspecte nu sunt suficiente spre a se reține *nelegalitatea* Raportului.

Înalta Curte observă existența mențiunilor în Raport referitoare la cauzele în care contestatoarea a efectuat acte de urmărire penală, chiar dacă aceste mențiuni nu conțin o descriere amănunțită a acestor acte, precum cele ce se regăsesc în fila 2 sau în fila 10 ale Raportului (unde s-a arătat că, în privința dosarelor nr. , nr. , nr. , nr. , nr. și nr. nu au fost evidențiate deficiențe în privința ritmicității efectuării urmăririi penale). De asemenea, dosarul nr.

a fost menționat în Raport, neindicarea punctuală a tuturor actelor de urmărire penală efectuate în acest dosar sau acuratețea sau lipsa de acuratețe a numărului de zile de concediu indicate nefiind suficiente spre a atrage concluzia caracterului vădit inadecvat / nelegal al Raportului și, cu atât mai puțin, a Ordinului atacat. Toate aceste mențiuni permit instanței de judecată să verifice legalitatea acestora, astfel încât nu se poate reține teza unui caracter insuficient motivat/incomplet al actului prealabil indicat supra.

De asemenea, aspectele privind cercetările și actele de urmărire penală efectuate în dosarul nr. au fost evidențiate în considerentele Ordinului, volumul de activitate implicat de instrumentarea acestui dosar fiind

luat în considerare în analiza integrată a aspectelor relevante din perspectiva criteriilor legale reținute.

Pe de altă parte, se constată că aspectele indicate în Hotărârea nr. 950 din 17 iulie 2014 ca reprezentând fundamentele principale ale avizului nefavorabil, nu se mai regăsesc în Ordin, prin acesta justificarea măsurii revocării fiind axată pe analiza criteriilor prevăzute de dispozițiile legale incidente în această materie (inclusiv respectarea sau nerespectarea termenelor legale și administrative) și pe evidențierea activității contestatoarei, raportat la dosarele pe care le-a avut în instrumentare.

Referitor la chestiunea efectelor Hotărârii nr. 950 din 17 iulie 2014, Înalta Curte mai reține și faptul că prevederile art.95 alin. (1) din Legea nr.304/2022 reglementează doar necesitatea existenței avizului Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii anterior emiterii Ordinului. Textul normativ în discuție nu precizează că acesta ar trebui să fie unul favorabil. Or, în cauza pendinte, a fost emis aviz de către Consiliul Superior al Magistraturii, iar soluția avizului nefavorabil a fost generată de aspecte cuprinse în Raport, care, după cum s-a arătat în precedent, nu se mai regăsesc în Ordin.

În contextul descris mai sus, nu se poate reține că existența unui aviz nefavorabil emis de Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii reprezintă un motiv de nelegalitate a Ordinului.

În continuare, examinând elementele punctuale evocate de contestatoare atât în cererea de chemare în judecată, cât și în cererea completatoare și în apărările formulate în cauză, Înalta Curte reamintește că obiectul controlului l-a format activitatea profesională a contestatoarei desfășurate în perioada 05.10.2022 - 31.12.2023, susținerile contestatoarei privind utilizarea, de către autoritatea emitentă a Ordinului, a unui artificiu, ce ar fi constat în excluderea perioadei aferente lunii februarie 2024, când contestatoarea a soluționat un număr de 15 dosare, confirmând doar faptul că, în perioada supusă verificărilor, activitatea sa nu a constat și în finalizarea cauzelor în discuție.

Verificarea activității contestatoarei pentru perioada cuprinsă între data începerii acesteia în cadrul Secției de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție (05.10.2022) și finele exercițiului de activitate aferent anului 2023 (31.12.2023) nu are un vădit caracter inadecvat, criteriul finalului de an fiind unul obiectiv. Nici alegațiile contestatoarei referitoare la modul în care i-au fost luate dosarele la nivelul lunii martie 2024 și momentul restituirii acestora, precum și faptul că nu a putut, în anul 2024, să finalizeze două dosare nu prezintă relevanță în raport de perioada pentru care activitatea contestatoarei a fost verificată.

În continuare, Înalta Curte observă că, din conținutul normativ al alin. (2) al art. 88 din Legea nr.304/2022, rezultă că exercitarea necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției poate fi reținută atât în ipoteza ineficienței activității de urmărire penală, cât și a calității necorespunzătoare a acesteia,

dovedirea incidenței doar a uneia dintre cele două ipoteze fiind suficientă pentru dispunerea revocării procurorului.

Unul dintre aspectele esențiale reținute prin Ordin a fost cel legat de ponderea de 81,58% a dosarelor pe care contestatoarea le-a avut în instrumentare a fost afectată de neregularitatea lăsării în nelucrare, inclusiv pentru perioade mai mari de 1 an (30 de dosare, iar nu 31, în contextul în care, în Raport, dosarul nr. _____ a fost indicat de două ori - la pozițiile 17 și 31).

De asemenea, se observă că, în examinarea criteriului eficienței, au fost evidențiate elemente de comparație obiective, precum media numărului dosarelor aflate în lucru per procuror (52 de dosare), datele indicate în Ordin (ce nu au fost combătute, în mod punctual, de către contestatoare) arătând că numărul dosarelor repartizate contestatoarei (42 de dosare) s-a plasat sub sus indicata medie.

De asemenea, a fost învederat faptul că, în perioada de referință, contestatoarea a soluționat 4 cauze prin reunire/declinare, niciun dosar aflat în lucru la contestatoare nefiind soluționat pe fond, în condițiile în care media dosarelor soluționate per procuror a fost de aproximativ 23 de cauze, din care media celor soluționate pe fond a fost de 16 dosare.

Contestatoarea a arătat că, în raport de prevederile art. 315 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, nu s-ar putea începe urmărirea penală întrucât nu ar fi întrunite condițiile de fond și forma esențiale ale sesizării. De asemenea, a evocat incidența, în unele dosare, a unuia dintre cazurile prevăzute la art. 16 din același cod. În considerarea acestor aspecte a apreciat că nu s-ar putea reține deficiența neefectuării niciunui act de urmărire penală.

Aceste argumente nu sunt apte, însă, a răsturna raționamentul ce a stat la baza exercitării dreptului de apreciere al Procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție asupra a ceea ce reprezintă termen rezonabil de instrumentare a cauzelor, câtă vreme, între data înregistrării, spre exemplu, a dosarelor nr. _____, nr. _____, nr. _____, nr. _____, nr. _____ sau nr. _____ și data emiterii ordonanțelor de clasare (ce, marea majoritate, au fost emise în anul 2024) s-au scurs intervale de timp chiar și de peste un an, iar contestatoarea nu a prezentat o explicație prin care să indice de ce sus indicatele prevederi legale ar genera un efect dilatoriu, în planul termenului de adoptare a soluției de clasare, care să justifice o atare întindere a termenului de soluționare.

De asemenea, explicațiile prezentate de contestatoare cu privire la, spre exemplu, dosarele nr. _____, nr. _____, nr. _____, nr. _____ sau nr. _____, referitoare la caracterul fals al denunțului sau la lipsa de veridicitate a altui denunț ori la așteptarea unui răspuns la o corespondență electronică comunicată procurorului șef de secție sau la faptul că plângerea, ~~neînd~~ ~~completată~~, s-a apreciat că tapta care face obiectul cercetării nu îndeplinea exigența impusă de decizia CCR sau la informațiile obținute la nivel informal ori alte asemenea, nu sunt de natură a evidenția care sunt, în mod

concret, efectele dilatorii ale acestor elemente de fapt, de natură a justifica termene precum, spre exemplu, 1 an și 6 luni, 1 an și 3 luni, 1 an, 9 luni, etc.

Deși acordarea posibilității părților vătămate de a completa plângerile sau altor părți de a prezenta înscrisuri pot fi apreciate drept elemente întemeiate pentru extinderea termenului de soluționare a dosarelor, nu a fost evidențiată întinderea perioadei de timp acordate de procuror în vederea întocmirii sus indicatelor demersuri, astfel încât simpla evocare, cu titlu general, a acestor elemente, nu poate conduce la concluzia unei vădit caracter inadecvat a aprecierii depășirii termenului de soluționare a cauzelor.

În ceea ce privește, spre exemplu, dosarele nr. _____, nr. _____, nr. _____ și nr. _____, se observă că, în realitate, contestatoarea evocă necesitatea efectuării, de către D.L.A.F, a unui control de specialitate, fără a justifica, în vreun fel, intervalul de timp scurs între data înregistrării cauzei și emiterea unei solicitări în acest sens.

Afirmații precum faptul că nu orice temporizare în dinamica urmăririi penale are semnificația unei lăsări în nelucrare, raportat la obiectul cercetărilor (precum cele făcute de contestatoare cu privire la dosarele nr. _____ sau nr. _____) au un caracter general, fără a oferi elemente obiective concrete pentru evaluarea întinderii optime a temporizării evocate de contestatoare, astfel încât să poată fi realizată o delimitare concretă între temporizare justificată și lăsarea în nelucrare.

Referirile la numărul volumelor dosarelor nr. _____, nr. _____, nr. _____ sau _____, se reține că deși acesta evidențiază elemente apte a amplifica nivelul de încărcătură a activității contestatoarei, el vizează doar câteva dintre dosarele alocate contestatoarei. De asemenea, Înalta Curte consideră că argumente precum stabilirea priorității cauzelor fie în funcție de quantumul sumelor presupus cheltuite fără respectarea destinației, fie în funcție de alți factori, precum volumul de activitate, evocate în cazul dosarelor nr. _____, nr. _____, nr. _____ sau nr. _____ ori cele privind plângeri greșit îndreptate sau necesitatea verificării competenței, precum cele ce vizează dosarele având nr. _____ și nr. _____, nu sunt apte a genera un caracter vădit inadecvat concluziei organului emitent al Ordinului cum că și în ipoteza acestor dosare este incidentă lipsa de eficacitate a activității de urmărire penală în raport de termenele legale și administrative în care se soluționează lucrările repartizate.

Prevederile art. 8 din Codul de procedură penală dispun în următorul sens: *„Organele judiciare au obligația de a desfășura urmărirea penală și judecata cu respectarea garanțiilor procesuale și a drepturilor părților și ale subiecților procesuali, astfel încât să fie constatate la timp și în mod complet faptele care constituie infracțiuni, nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală, iar orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit legii, într-un termen rezonabil“*

Totodată, prevederile art.58 din Codul de procedură penală dispun în următorul sens:

„(1) Organul de urmărire penală este dator să își verifice competența imediat după sesizare.

(2) Dacă procurorul constată că nu este competent să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală, dispune de îndată, prin ordonanță, declinarea de competență și trimite cauza procurorului competent.

(3) Dacă organul de cercetare penală constată că nu este competent să efectueze urmărirea penală, trimite de îndată cauza procurorului care exercită supravegherea, în vederea sesizării organului competent.”

Totodată, conform art. 11 din Anexa la Ordinul Viceprim-ministrului pentru securitate națională, ministrul afacerilor interne nr.56/10.04.2014 și al Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 12/C/2014, referitoare la Normele Metodologice privind înregistrarea, evidența unitară, circuitul sesizărilor penale și coordonarea administrativă a activităților dispuse organelor de poliție de către procuror:

„ (1) În situația sesizărilor cu caracter penal înregistrate direct la unitățile de parchet și trimise după înregistrarea cu număr unic unităților de poliție, începerea urmăririi penale cu privire la faptă se dispune de organele de cercetare penală ale poliției judiciare în termen de cel mult 5 zile de la repartizarea dosarului penal. Planul de cercetare se întocmește în condițiile art. 10.

(2) Dacă se constată vreuna dintre situațiile prevăzute la art. 7, organul de cercetare penală al poliției judiciare întocmește, în termen de 5 zile de la repartizarea dosarului penal, referatul cu propuneri corespunzătoare. Prevederile art. 8 alin. (3) și (4) se aplică în mod corespunzător.”

Or, întrucât instanța de contencios administrativ și fiscal este investită doar cu verificarea legalității actului administrativ, din perspectiva criteriilor evidențiate în precedent, Înalta Curte consideră că aspectele evocate de contestatoare nu sunt apte a genera concluzia unui caracter vădit inadecvat al aprecierii organului emitent al Ordinului asupra nerespectării, de către contestatoare, a termenelor legale în instrumentarea cauzelor.

Nici argumentele contestatoarei conform cărora prevederile art.286 alin. (2) din Codul de procedură penală nu ar putea fi interpretate ca având caracter absolut din perspectiva conținutului ordonanței de delegare, nu pot fi valorificate în sensul dorit de contestatoare, câtă vreme, în raport de existența acestei prevederi legale, aprecierea organului emitent al Ordinului că respectarea sa reprezintă un element obiectiv în aprecierea eficienței activității (conform prevederilor art. 88 alin. (3) din Legea nr.304/2022) nu poate fi considerată ca vădit inadecvată. Aceleași aspecte sunt incidente și în privința criticilor contestatoarei ce privesc deficiențele reținute în planul omisiunii indicării alineatului care reflectă forma vizată a infracțiunii.

De asemenea, Înalta Curte observă că, în privința dosarului nr. 4 , contestatoarea solicită o verificare a aspectelor menționate în ordonanța de infirmare, ceea ce nu poate face obiectul cauzei pendinte, față de limitele verificărilor pe care le poate realiza instanța de contencios administrativ și fiscal.

Se mai constată că alegațiile contestatoarei prin care aceasta tinde să critice considerentele Ordinului privitoare la întrunirea condițiilor incidente în materia reținerii calității necorespunzătoare a activității de urmărire penală și a restului aspectelor de ineficiență, au caracter general și nu sunt apte să probeze că autoritatea emitentă ar fi acționat abuziv sau fără justificare legală ori cu depășirea criteriilor de proporționalitate atunci când a justificat incidența ipotezei reglementate de art. 88 alin. (2) din Legea nr.304/2022, mai precis exercitarea necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției.

În concluzie, Înalta Curte reține că Ordinul nr. 128 din 14 august 2024 al procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție este apărat de orice critică de nelegalitate dintre cele evocate de contestatoare, astfel încât se impune respingerea contestației.

2.2. Temeiul legal al soluției dispuse

Pentru considerentele expuse, în baza art. 18 din Legea nr. 554/2004 coroborat cu art. 88 alin. (12) din Legea nr. 304/2022 privind organizarea judiciară, Înalta Curte va respinge contestația formulată de contestatoarea Deriuș Aurelia Laura împotriva Ordinului nr. 128 din 14 august 2024 emis de procurorul-șef al Direcției Naționale Anticorupție, ca nefondată.

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN NUMELE LEGII, DECIDE:

Respinge contestația formulată de contestatoarea Deriuș Aurelia Laura, în contradictoriu cu intimatul Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, împotriva Ordinului nr. 128 din 14 august 2024 emis de procurorul-șef al Direcției Naționale Anticorupție, ca nefondată.

Definitivă.

Pronunțată astăzi, 13 martie 2025, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Judecător

Judecător

Judecător

Magistrat-asistent

Red./Tehnored. DPD